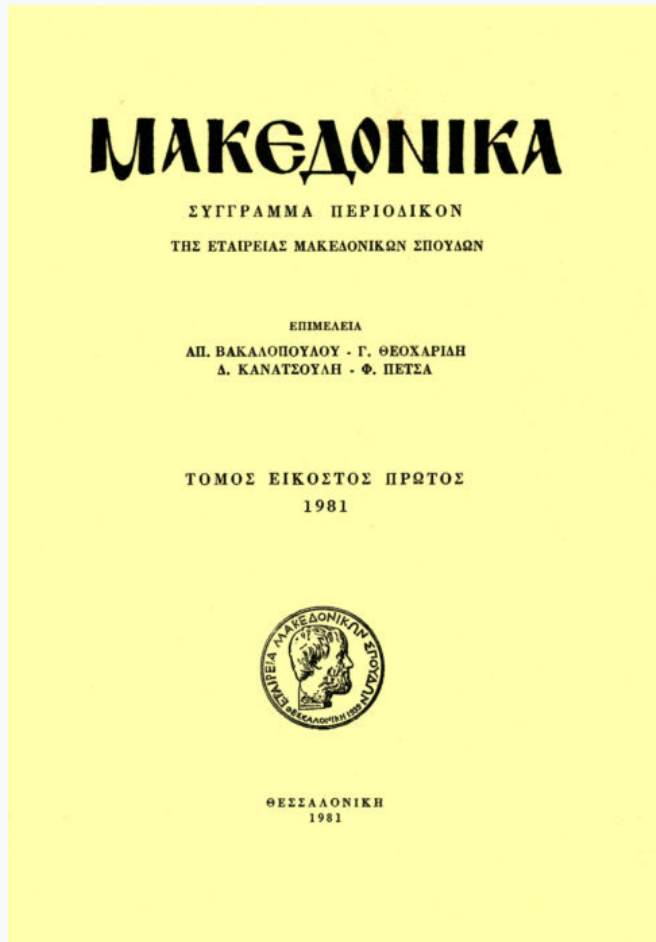

Makedonika

Vol 21, No 1 (1981)

Ιωάννης Κ. Βασδραβέλλης (1900-1981)

Κωνσταντίνος Αν. Βαβούσκος

doi: [10.12681/makedonika.426](https://doi.org/10.12681/makedonika.426)

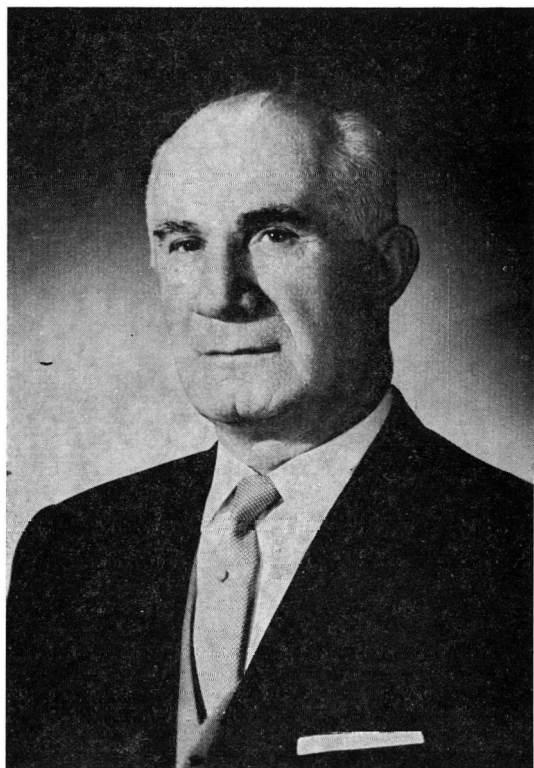
Copyright © 2015, Κωνσταντίνος Αν. Βαβούσκος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Βαβούσκος Κ. Α. (1981). Ιωάννης Κ. Βασδραβέλλης (1900-1981). *Makedonika*, 21(1), θ'-ιβ'.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.426>

Ἰωάννης Βασδαβέλλης

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΑΣΔΡΑΒΕΛΛΗΣ
(1900-1981)

Τὴν 1ην Μαρτίου 1981 ἀπεβίωσεν εἰς βαθὺ γῆρας ὁ ἐπίτιμος Γενικός Γραμματεὺς τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν Ἰωάννης Κ. Βασδραβέλλης. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του, ἦτοι ἐπὶ μίαν ὄλην τεσσαρακονταετίαν, δὲν ἔπαυσε νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς αὐτήν, τὰ μὲν πρῶτα ἔτη ὡς ταμίας, ἐν συνεχείᾳ δέ, καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Λέτσα τὸ 1965, ὡς Γενικός Γραμματεὺς αὐτῆς. Τὰ δύο τελευταῖα πρὸ τοῦ θανάτου του ἔτη περιορίσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' αὐτὸ καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ Συμβουλίου τούτου τοῦ ἀπένειμαν τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτίμου Γενικοῦ Γραμματέως εἰς ἀναγνώρισιν τῶν πολυετῶν ὑπηρεσιῶν του πρὸς τὴν Ἑταιρείαν. Θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ θάνατός του ὑπῆρξε τραγικός, ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὴν ζωὴν του. Διότι, αὐτός, ὑψηλός, εὐρύτερος ὑγιέστατος, πάντοτε θυμοειδής, δραστήριος καὶ ζωηρός, ὑπαξιωματικός τοῦ ἵπικου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ ὑφίστατο κάταγμα, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν καθήλωνεν εἰς τὴν κλίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπέφερε πολὺ καὶ ἐκ τῆς ὁποίας δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἐγερθῇ. Αὐτός, ὁ πάντοτε ἄρθριος ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου κλινήρης, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς τεσσαρακονταετηρίδος τῆς Ἑταιρείας, τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησεν. Διὰ νὰ καλυφθῇ τὸ θλιβερόν αὐτὸ γεγονός τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας ἐπεσκέφθη αὐτὸν εἰς τὴν κλινικὴν καὶ ἐν μέσῳ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀπένειμε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς τεσσαρακονταετίας. Ὑπῆρξε τόση ἡ χαρὰ του, ὥστε δὲν ἔπαυε λέγων ὅτι ὑπῆρξεν ἡ ὄραιότερα στιγμὴ τῆς ζωῆς του.

Μὲ βαθεῖαν λύπην ἡ Ἑταιρεία ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ καὶ τιμῆς ἔνεκεν ἀνέλαβε τὰ ἐξοδα τῆς κηδείας του, τὸ δὲ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνώδευσε αὐτὸν μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας. Καὶ ἡ μακεδονικὴ γῆ, ἡ ὁποία τὸν εἶδε ἀνδρούμενον καὶ τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησε καὶ ὑπὲρ τῆς ὁποίας τόσον ἠγωνίσθη καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ τῆς γραφίδος, τὸν ἐκάλυπεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς διὰ παντός.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν λαμπρὰν ἐκ τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας Βλάστην τῆς Ἑορδαίας τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1900 καὶ ἔλαβε τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ ὄρσειβίου Μακεδόνα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν ἀγάπην διὰ τὴν μακεδονικὴν γῆν, μὲ τὰ προβλήματα τῆς ὁποίας ἠσχολήθη εἰς ὄλην

του τὴν ζώην. Πράγματι, ἔγραψε τὸ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν βραβευθὲν βιβλίον «Οἱ Μακεδόνες εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀνεξαρτησίας», τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη εἰς δευτέραν ἔκδοσιν καὶ ἀγγλιστί, τὸ «Ἰωάννης Καποτούσιος ὁ ἐκ Βεροίας σοφός», «Ἡ Θεσσαλονίκη κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας», «Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες εἰς τὴν Μακεδονίαν», «Ἡ ἐπανάστασις τῆς Χαλκιδικῆς τὸ ἔτος 1854», «Οἱ ἐκ Μακεδονίας ὀπλαρχηγοὶ εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ἡγεμονίων καὶ ἡ ἐποποιία τῆς Μονῆς τοῦ Σέκου» καὶ ἐξέδωσε τὰ «Ἀρχεῖα Θεσσαλονίκης, Βεροίας-Ναούσης καὶ Μονῆς Βλατάδων». Τὰ ἔργα του αὐτά, συνοδευόμενα καὶ ἀπὸ ἄλλας μελέτας, ἀποπνέουν βαθὺ τὸ ἄρωμα τῆς Μακεδονίας, τὴν ἱστορίαν τῆς ὁποίας τόσον πολὺ ἐκαλλιέργησε καὶ διὰ τῆς ὁποίας τόσον προέβαλε. Ἄλλωστε μετέσχεν ἐνεργῶς εἰς τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων μακεδονικῶν σωματείων, ὡς εἶναι ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, τὸ Ἴδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, τὸ Κρατικὸν Θέατρον Βορείου Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ πλέον ἡ Ἑλληνικὴ Λαογραφικὴ Ἑταιρεία καὶ τὸ Διεθνὲς Ρόταρυ.

Ἔλαβε πτυχίον τῆς Σχολῆς Νομικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, εἰς σχετικῶς μεγάλῃν ἡλικίαν, δεῖγμα τῆς μεγάλης δυνάμεως θελήσεως, καὶ ἐσταδιοδρόμησεν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν Ἐλευθέραν Ζώνην Θεσσαλονίκης μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ διευθυντοῦ. Μετέσχε καὶ εἰς συνέδρια, ὡς εἶναι τὸ Ὁ Βυζαντινολογικὸν Θεσσαλονίκης, καὶ τὰ δύο ἀτλαντικὰ εἰς Παρισίους καὶ Λονδίνον.

Εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀριστεῖον ἀνδρείας καὶ τὸν πολεμικὸν σταυρὸν καὶ ἀργότερον μὲ τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Φοίνικος. Ἡ πόλις τῆς Ναούσης ἐκτιμήσασα τὴν εἰσφορὰν του εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως τὸν ἀνεκέρυξεν ἐπίτιμον δημότην. Αὐτὸς εἶναι ἐν λίγοις ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειπε τόσον θλιβερά τὸν κόσμον τοῦτον.

Ἡ Ἑταιρεία τὸν ἐστερήθη, τὸν ἐστερήθη ὁμως καὶ ὅλη ἡ Μακεδονία. Ἡ εὐχὴ ὅλων μας συνίσταται πλέον εἰς τὸ νὰ ἀναδειχθοῦν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμά του νὰ ἀγαπήσουν καὶ νὰ τιμήσουν τὴν Μακεδονίαν ἀξιοποιοῦντες τὴν ἱστορίαν της καὶ τοὺς πόρους της.